

Crăciunul în tabără

George Coșbuc

(Pe Câmpia Smârdanului, 1877)

Și-acei ce de-a pururi au glume,
Azi tremură muți și-nghețați
În jalea cea fără de nume;
Pustii ei simt, și-aruncați
Departe la margini de lume.

Iar codru-ngropat e-n zăpadă;
Nu-i ușă, nu-i cale, nu-i loc.
În haine ca-n zi de paradă,
Țin pâinea-nghețată la foc,
Stând unul într-altul grămadă.

E freamăt în zare: e tunul,
Ori cântec de clopot din sat?
Crăciunul e astăzi, Crăciunul.
Flăcării țin capul plecat,
Și plânge-necat câte unul...

Ard vesele flăcări pe vatră;
Și-ai casei, la masă, gătiți.
Vin oaspeți, și canele latră;
Le ies înainte grăbiți
Ai casei pe pragul de piatră.

Iar pâinea pe masă, vecină,
Pe neted-întinsul ștergar,
Cu vinul din oala cea plină;
Și însuși bunicul, cel rar
La vorbe, azi râde și-nchină.

Cu cârpa la spate legată
Nevasta se-nvârte, având
Spre toți câte-o vorbă-mbunată
Și, locuri pe lavițe făcând,
E suflet și inima toată.

Din leagăn îi bâlbâie-odorul,
Se luptă din mâni și e-n zor
Să-și ducă la gură piciorul,
Afară e soare sub nor,
Dar haină de aur e norul.

Și-i hohot de râset în stradă,
Și însuși bunicul acum
Se-ndoaie spre geamuri să vadă
Amestecul vesel din drum
Și lupta cu plumbi de zăpadă:

O ceată mai mare de fete
Au prins de flăcăi, mai puțini.
Și-aprinsă e lupta-ntre cete,
Și toți de zăpadă sunt plini
Și-n gura și-n sânuri și-n plete...

Și-aici, în pierduta câmpie,
Sunt ninse cărările-acum,
Se zbuciumă vântu-n mânie,
Iar corbii-n pribeagul lor drum
Dau roate prin zarea pustie...